

Costellariidae. Van hem kreeg ik de welbekende Strombidae monografie van Abbott uit 1960, mijn geboortejaar. Ook een mijlpaal in mijn verzamelleven.
Nog weer later heeft NMV-lid Ronald Seitzinger mij in het museum te Scheveningen (nog aan de kade) overgehaald om eens te komen kijken op een Kreukel-avond. Op naar Amsterdam …. en lid geworden. Veel gepraat met NMV-lid Henk Dekker aldaar en uiteindelijk is hij ook mijn leermeester geworden voor het maken van artikelen over schelpen. Want het jeukte aan mijn vingers om te starten ….. Zoveel zag ik dat naar mijn mening niet klopte in Abbott. Mijn eerste publicatie was in 2007 in Gloria Maris. Toen was ik ook al aan het werken aan een revisie van de Strombidae. De eerste twee delen zijn gepubliceerd in De Kreukel. Wel durven voor een onervaren iemand! Ik had met Henk Dekker afgesproken dat hij de artikelen zou reviewen, maar dat kwam er niet van omdat zijn vader behoorlijk ziek werd. Maar de ruimte in De Kreukel was al vrijgehouden en er werd gezeurd om de kopij ... dus maar opgestuurd. Er zijn drie nieuw genera in beschreven.
Na veel heftige kritiek omdat het clubblad geen plaats zou zijn voor nieuwe beschrijvingen ben ik een tijdlang gestopt met schrijven. Tja, hoe leg je een enthousiaste nieuwkomer het zwijgen op … zo dus!
En toch ben ik weer herstart met schrijven en staat de teller nu op meer dan 50 artikelen. Inmiddels ben ik (vaak samen met Stephen Maxwell uit Australië) weer begonnen met het reviseren van de Strombidae, en wel in een hoog tempo; inmiddels zijn al veel soorten en genera beschreven.
Hopelijk kunnen binnenkort de beurzen van Antwerpen en Parijs weer doorgaan na de corona-afzeggingen. Steevast op de kalender, samen met Marja en andere NMV-leden. De jaarlijkse uitjes die eigenlijk niet overgeslagen kunnen worden.
Overigens: ik ben ook een trouwe bezoeker van de maandelijkse NMV-zaterdagen in Naturalis en na afloop gezellig borrelen of wat eten met Marja erbij en andere NMV-leden. Hopelijk kan dat ook weer snel. Voor iedereen die dit fenomeen niet kent: een aanrader!
Zelf verzamelen in Europa en de Canarische Eilanden doe ik graag. Maar verder verzamel ik vooral 'onbeschreven' soorten en schelpen zonder duidelijke identificatie uit de Indo-Pacific. Daarnaast probeer ik van veel soorten en met name van Strombidae exemplaren van zoveel mogelijke locaties te krijgen om de variatie te kunnen bestuderen. Het verzamelen is dus meer een studie geworden: van zoveel mogelijk locaties, downloaden van artikelen, lezen, vergelijken, detective spelen, ontdekken. Er is nog zo ongelooflijk veel te onderzoeken en te beschrijven of soorten uit de synonymie te halen. Niet alleen in Strombidae of Mitridae en Costellariidae. Maar in *alle* families. Dat hoop ik ook nog lang te kunnen doen. Mijn tip is vooral: beter kijken!
Ik zie uit naar een goede samenwerking in het bestuur; in mijn vorige periode als bestuurslid was die zonder meer uitstekend en dat in een roerige tijd met het sluiten van de ZMA, het opdoeken van de bibliotheek en het weer gezond maken van de financiën van de vereniging wat toen zeer noodzakelijk was.
Hopelijk tot snel op een NMV-zaterdag; en nog veel (toekomstig) verzamelplezier!

Aart Dekkers

Even voorstellen: Gerard Majoor

In mijn oudste herinneringen als natuurliefhebber zie ik mezelf weer samen met mijn vader en een vriend van hem door de duinen en over de hei rennen om vlinders te vangen. Ik bouwde een kleine collectie vlinders op, met als pronkstuk een Koninginnenpage die mijn grootvader in de vijftiger jaren in onze achtertuin in Voorburg had gevangen. Ik had het boekje 'Onze vlinders' van Georg Warnecke (1959), maar daarin had ik de paragraaf 'De verzameling' over conservering van de collectie als té saai overgeslagen. De consequentie is voorspelbaar: ik eindigde met sigarenkistjes met losse vleugeltjes, pootjes en sprietjes. Wat een sores, die vlinders! Dat zou me geen tweede keer gebeuren en ik switchte naar objecten die niet opgevroten worden: schelpen. Met drie vrienden van de middelbare school ging ik zo vaak mogelijk naar het strand, maar vooral niet in de zomer. Tussen 1960 en 1965 verzamelde de 'Dalton Malacologische Bond' meestal schelpen op het Meijendelse Slag (ten noorden van Scheveningen; Majoor, 1963), maar ook fossielen op de schelpenhopen van de kalkbranderij in Brielle

Foto Stef Keulen.

en in bouwputten van de Antwerpse havendokken. Opwindend verzamelwerk, maar achteraf bezien tamelijk zinloos: van het strand is alleen een linksgewonden (blauw, holoceen) exemplaar van een Wulk *Buccinum undatum* nog vermeldenswaard, uit Antwerpen slechts een vrijwel gave *Galleodea bicatenata*. Op aandringen van Bob Entrop schreef ik indertijd een verhaaltje over het accessorische schelpstuk van de Ruwe boormossel *Zirfaea crispata*, dat in zijn 'Schelpen vinden en herkennen' (1959) niet vermeld was. Ik heb het artikeltje helaas nergens meer kunnen terugvinden. Maar de teerling was geworpen: toen ik mocht gaan studeren wist ik dat het biologie moest worden. Het hobbywerk viel vanaf dat moment stil. Ik ontmoette tijdens mijn studie in Leiden (in 1968?) een keer Edi Gittenberger, Wim Backhuys en John Clerx, die mij overrompelden met wetenschappelijke namen. Het heeft daarna tot 1999 geduurd eer ik de NMV-drempel over durfde.

Na mijn studie dreigde de militaire dienst. Ik voelde daar niets voor maar er kwam een aantrekkelijk alternatief: laboratoriumwerk op de afdeling Immunologie van de Rijksverdedigingsorganisatie TNO in Rijswijk. Dat bleek later een gouden greep: na mijn diensttijd werden me banen aangeboden. Ik koos voor een promotieplaats op de afdeling Pathologie van het Academisch Ziekenhuis in Leiden. Maar binnen een half jaar gonsde daar 'Maastricht' door de gangen: mijn promotor zou aan de nieuwe universiteit aldaar één van de eerste hoogleraren worden. Ik mocht mee, zou daar een 'vaste aanstelling' krijgen en moest helpen met de opzet van het laboratorium en het onderwijsprogramma voor de eerste lichting medische studenten van 1974. Na mijn promotie in 1981 kreeg ik weer een beetje tijd om adem te halen. Tijdens een wandelingetje over de Sint-Pietersberg – die bij wijze van spreken bijna in mijn voortuin begint – vond ik een mooi slakkenhuisje. Mijn hart sprong op, hier waren dus ook schelpen! (Voor de liefhebbers: het was de Donkere torenslak *Merdigera obscura*). Toen ons gezin van 1982-1983 in Philadelphia verbleef stuurde mijn analiste mij een artikeltje uit het Natuurhistorisch Maandblad van Bert Lever, de adjunct-bibliothecaris van de Universiteit Maastricht, over een linksgewonden Witgerande tuinslak *Cepaea hortensis* die hij op de Louwberg ten westen van het Jekerdal had gevonden (Lever, 1982). Terug in Maastricht nam ik contact met hem op en we besloten ons op de malacofauna van de Sint-Pietersberg te gaan focussen. Het resulteerde in een samenwerking gedurende decennia waar we later ook Berts zoon en bioloog Jelle en diens studievriend Arjen de Groot bij konden betrekken.

In 1998 nam Stef Keulen het initiatief voor de oprichting van een Mollusken Studiegroep binnen het Natuurhistorisch Genootschap in Limburg (Keulen, 1998). Ik werd meteen lid. Tegenwoordig ondernemen Stef, Jan Koert, Louis Reutelingsperger en ik zo'n acht excursies per jaar en er zijn maandelijks werkavonden. Met hen en Wim Maassen werken we nu al bijna 20 jaar aan een 'Verspreidingsatlas van de landslakken van Limburg'… Slakken laten zich niet haasten!

Ik geniet van schelpen, maar ik moet er niet aan denken dat ik daar als een kluizenaar in m'n eentje aan zou moeten werken. Schelpen zijn leuk, maar nog leuker samen met anderen. Dat verklaart ook mijn liefde voor redactiewerk: gezegend met enig taalgevoel doe ik dat vooral vanwege de contacten met een scala aan auteurs, die ik graag bijsta om hun manuscripten zo goed mogelijk te publiceren. De NMV kent mij als redacteur land- en zoetwater van Spirula, maar ik ben ook (eind-) redacteur van het Natuurhistorisch Maandblad en van enkele boeken uitgegeven door het Natuurhistorisch Genootschap in Limburg. In 2019 en 2020 maakte ik deel uit van de redactie van het boek 'Natuurlijk Maastricht', geschreven door 30 auteurs, waarin de flora en fauna van alle groene plekken binnen de stadsgrenzen van Maastricht aan bod komen (Majoor *et al.*, 2020).

In de hoop dat sommigen zich er later voor zullen interesseren ben ik zeer gemotiveerd om mijn malacologische bevindingen op te schrijven of om dat samen met anderen te doen (zie http://www.majoor.eu). Ik vind dat onvergelijkbaar met het simpelweg registreren van vondsten in Waarneming.nl. In die database staan op mijn naam eigenlijk alleen maar enkele bijzondere terugvondsten in Maastricht, zoals na 69 jaar van de Stompe grondwaterslak *Avenionia roberti* en na 50 jaar van de Zoetwaterneriet *Theodoxus fluviatilis*. Formeel gaat mijn bescheiden referentiecollectie Nederlandse land- en zoetwatermollusken (circa 330 samples van 190 soorten, vooral uit Maastricht en Limburg) uiteindelijk naar het Natuurhistorisch Museum in Maastricht, maar het is ongewis hoe toekomstbestendig het verblijf daar zal zijn. Vandaar mijn motto: "Wie schrijft, die blijft!"

Ik verlaat de continentale bubbel en heb Amy Storm uitgenodigd zich als volgende voor te stellen.

Geraadpleegde bronnen

Entrop, B., 1959. Schelpen vinden en herkennen. – Thieme & Cie., Zutphen.

Keulen, S.M.A., 1998. De slakkenwerkgroep: een nieuwe loot aan de boom van de werkgroepen van het Natuurhistorisch Genootschap. – Natuurhistorisch Maandblad 87(10): 226-227.

Lever, A.J., 1982. Een linksgewonden exemplaar van de tuinslak *Cepaea hortensis* (Müller) op de Louwberg bij Maastricht. Genetische aspecten van linksgewondenheid bij slakken. – Natuurhistorisch Maandblad 71(12): 207-211.

Majoor, G., 1963. Is het Meijendelse slag ideaal voor malacologen? – Vita Marina 13: 53.

Majoor, G.D., O.P.J.H. Op den Kamp, T. de Jong-van Heusden, M.N.M. Martens & R. Erkens, 2020. Natuurlijk Maastricht. Compacte stad in een weids landschap. – Stichting Natuurpublicaties Limburg, Maastricht.

Warnecke, G., 1959. Onze vlinders. – Thieme & Cie., Zutphen.